

Ballade van de Madonna met Kind

Brugs gedicht bij film <http://www.monumentsmen.com/> vanuit www.kantenstad.blogspot.be www.poeziebos.be

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld,
baadt zijn blik in de plooiën van haar weelderig kleed.
Dit zijn gewijde ogenblikken, een geschenk van goud,
van wierook en van mirre in dit geheiligd zuilenwoud.
Geen wagen en geen koets, geen reisgezel hoe fijn
die ons verstoren komt want ongehinderd hier te zijn
in deze dekanale kerk. Zij toont haar kind dat opspringt
in de vouwen van haar kleed, zijn koude marmer warmt
aan haar warme schoot in het verdronken avondrood.

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld.
Het zijn de heuvels aan de oever van de Tiber: Aventijn,
Capitolijn, Caelius, Esquilijn, de Quirinaal en Palatijn
die in Brugge hun stempels drukken in renaissancestijl.
Het is het magisch marmer van Carrara, de beitel en de vijl
van een genie dat ons bekoort hoezeer ook dit verhaal
bestemd leek voor het nobel bloed in Siena's kathedraal.
De Moscheroni's, Giovanni en Alessandro, lakenhandelaars
van deze rijke stad verwierven het voor duizenden florijnen,
de fiorini d'oro van ondernemende en verfijnde Florentijnen.

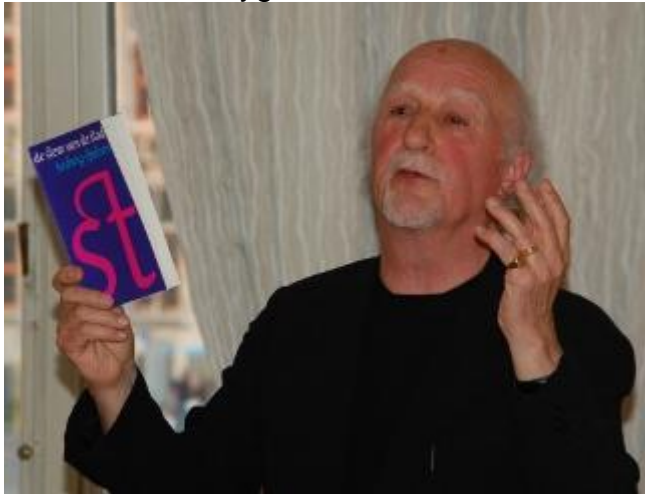
Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld
We volgen Michelangelo en zijn geharde handen in hun eelt,
we zien hoe droefheid werd gebeiteld op haar lief gezicht
terwijl het kind zich losmaakt uit het kleed, zich richt
in de richting van agressie en geweld dat wereld heet.
Napoleon kwam het stelen, de nazi Goering nam het mee
in een matras, jawel, maar als bij wonder kwam het weer
als indertijd van Lucca tot in Brugge per karveel.
Later werd het aan de stad geschonken, geschenk
van schoonheid plechtig en geschiedenis doordrenkt.

Die het gebed verleerde, bidt bij dit marmeren Mariabeeld,
verwondert zich over het lijnenspel organisch opgedeeld
van hoofd tot voet, over de ronding van haar borsten,
over de hartslag onder hoge plooiënval en armen
die blank uit de mantilla naar het lichaam nijgen,
over de neergeslagen blik, het geheimzinnig zwijgen
en de melancholie van de gesloten mond,
over het amberen neusbeen dat smal en vertikaal
een lijn snijdt in het gezicht en in zijn rust verrast,
over het kind dat aan de linkerhand houvast vindt.

Die het gebed verleerde, zal bidden bij de weelde
van beide geciseleerde in elkaar versmolten beelden.
Erestdadsdichter Brugge Hedwig Speliers www.poeziebos.be

Beluister erestadsdichter Hedwig Speliers op <http://www.stadsomroep.com/Detail.asp?NUM=35901> bij de presentatie van dichtbundel ' De stem van de stad ' in boekhandel De Reyghere.

Beluister voorganger Hedwig Speliers oud-stadsdichter Brugge Anthonis de Roovere <http://www.stadsomroep.com/Detail.asp?NUM=32107> Van zonsopgang tot zonsondergang www.poeziebos.be www.natuurenbos.be/lappersfortbos <http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars>

Met dank aan de Brugse Stadsomroep voor de mooie foto.

<http://www.deverenigdeverenigingen.be/themas/item/487-participatiewijzer-voor-brugge-2013> <http://petertheunynck.wordpress.com/stadsgedichten-voor-brugge/> <http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>

Dit zijn de laatste dingen, schreef ze. Ze verdwijnen één voor één en komen nooit meer terug. Ik kan je vertellen over de dingen die ik heb gezien, over de dingen die er niet meer zijn, maar ik betwijfel of er tijd voor is. Het gebeurt allemaal te snel nu, en ik kan het niet bijhouden. Paul Auster in het land der laatste dingen. Met heilige spoed roepen we de overheden op veel ruimtelijk bedreigd bossenbloed te sparen www.poeziebos.be wat als de levende monumenten het groene erfgoed zijn ? Zorg er goed voor <http://www.poeziebos.be/Boswandelingen/Auxarbrescitoyens.aspx>

Zolang mensen denken **dat bomen niet voelen**, zullen bomen voelen dat mensen niet denken...

FRAGMENT UIT *SLAPEN IN DE ARMEN VAN EEN BOOM* (VLAAMS FILMPJE)

Hanne - het jongere zusje van Lies - één van de ex-bezetsters van het bedreigde Reuzenbos schrijft een ultieme brief aan de ministers:

‘Mijnheer, mevrouw de minister, ik schrijf U omdat ik niet meer weet wat ik kan doen om Reuzenbos te redden. U bent mijn, onze laatste hoop. Zonder twijfel bent u op de hoogte van ons probleem, want het gevecht voor het behoud van het bos is al vaak in het nieuws geweest. Reuzenbos ligt niet zo heel ver van ons huis. Wij, hebben er vaak gespeeld. Er is heel veel wat ik niet begrijp mijnheer, mevrouw de minister. Hoe kan het nu dat een bos misschien zal verdwijnen als zoveel mensen het willen behouden? En hoe kan het dat Lies, die echt een heel goed mens is naar de gevangenis moet en gestraft zal worden? Omdat ze in dat bos ging wonen om te tonen hoe graag de mensen dat stuk groen willen behouden? Om te tonen hoeveel ze ervan houden, hoe erg ze dat stukje groen nodig hebben? Ik hoop, mijnheer en mevrouw de minister, dat U nu beter begrijpt wat hier eigenlijk gebeurd is. En dat Reuzenbos mag blijven. Heel erg bedankt dat U mijn brief hebt willen lezen. Ik hoop dat U een goede oplossing zult vinden.’ Hanne

Hanne mijmert in zichzelf en denkt : ‘Ja wij zijn de vrienden van het bos, van deze wereld vol levende wezens, waarin we zoveel plezier beleefden, zoveel droomden. Als ik niet zo jong was, dan was ik ook de hele tijd in het bos gebleven. Heel veel vraagtekens heb ik bij dit gebeuren in dit grootse levende bos.’ **Ludo Enckels** (dank Uitgeverij Averbode)